

som de hæderlige Sælgere af sig selv ville indrømme. Skulde stille dem uheldigere end ved fremdeles at lade dem staa retløse lige over for Sælgene, henbiste til disses Humanitet, det vil sige, for de uhæderlige Sælgere's Bedkommende: deres Udplyndring. Det var dette, som Lovforslaget i sin tidligere Skikkelse stræbte at afværge ved at give de paagældende Ret til visse Tilbagebetalinger, som de uhæderlige Sælgere ikke af sig selv vilde indrømme dem. Og naar man saa fra anden Side gjorde gældende, at det vilde maasse umuliggøre Afdragshandler overhovedet, saa kunde man den Gang ikke indrømme den Betragtning, fordi man ikke kunde se, at det vilde afftrække andre Sælgere fra at indgaa paa disse Afdragshandler end dem, som spekulerede i Udplyndring og ikke dem, som i Forvejen vare villige til, fordi de vare hæderlige Sælgere, at indrømme en billig og rimelig Tilbagebetaling, som Lovforslaget i den Skikkelse hjemlede. Jeg er, hvad Lovforslaget i dets nuværende Skikkelse angaar, enig med den højtærede Justitsminister og det ærede 1ste Medlem for 1ste Kredts (Nellemann) om, at jeg ikke kan skønne, at det er til nogen Nytte for dem; det tilsigter at hde en vis Bestyttelse for Køberne i disse Afdragshandler; den Løsningsret, der her er ydet dem, løber jo, som ogsaa det ærede 4de Medlem for 1ste Kredts (Det. Hansen) udbillede, kun ud paa dette, at den dog muligvis kan hjælpe dem noget, hvis de kunne faa Understøttelse ved privat Godgørenhed. Ja, det er jo tænkeligt, naturligvis haaber jeg det, og det er maasse endog saa rimeligt at der kan opnaas Understøttelse ad privat Vej til et saadant Formaal. Men det bliver i hvert Tilfælde ganske usikkert, og Forholdet til det, som Regeringens Forslag har tilsigtet, bliver altsaa det, at efter Folketingets Affattelse vil man give de paagældende en Ret, som de kun kunne benytte, hvis de kunne faa en Understøttelse, en Gave, en Godgørenhedshjælp, medens Regeringsforslaget gaar ud paa at give dem en Ret, som de have Krav paa, og som ikke er afhængig af den private Godgørenhed, men som de kunne fremtvinge ved de Midler, Lovforslaget hjemler dem. At det første, en Ret, som er afhængig af, at privat Godgørenhed træder hjælpende til, er uendelig meget mindre end den sidste, forekommer det mig ogsaa mærkeligt, om man fra Lovgivningsmagtens Side vilde give det Udseende af, at man yder noget virkelig, naar det, man yder, ikke er andet end en Bestyttelse, som til sit Supplement for at blive virkelig kræver Tiltræden af den pri-

vate Godgørenhed. Derfor har jeg ikke noget tilovers for Forslaget i dets nuværende Skikkelse. Saa faldt der en Bemærkning fra den højtærede Justitsminister, som overhovedet ikke giver mig megen Lyst til at beskæftige mig med Lovforslaget, maa jeg tilstaa, det er nemlig, at man i Folketinget enstemmig har vedtaget Forslaget i denne Skikkelse, og altsaa ikke har vedtaget Forslaget i den Skikkelse og væsentlig med det Indhold, som Regeringsforslaget havde, thi saa anser jeg det for ikke meget sandsynligt, at der kan komme noget ud af Lovforslaget, som væsentlig stemmer med, hvad Landstinget tidligere har vedtaget. Men imidlertid er det vel ikke nogen Grund til at opgive Haabet, og i den Forudsætning, at man vil bearbejde Forslaget hen i Retning af at faa saa meget som muligt med af, hvad Landstinget tidligere har vedtaget, skal jeg anbefale, at dette sker, og at man altsaa fremdeles beskæftiger sig med Sagen i et Udvalg.

Stilling: Jeg vilde meget beklage, om dette Lovforslag ikke skulde naa til en endelig Afslutning. Da vi sidste Gang havde det til Behandling her i dette Ting, var der naturligvis en Del af de samme Anker fremme, som nu atter ere komne frem imod det. Det er jo en stor Omformning, det har faaet i det andet Ting, og jeg kan i det hele slutte mig til det ærede første Medlem, der talte, og jeg vil ikke sige, at det er til en Forbedring af selve Lovforslaget. Anferne mod disse Afdragshandler have jo allerede ytret sig fra de næringsdrivende i ikke saa klar, og Ordene imod dem ere blevne stærkere og stærkere, fordi de have taget en Udvikling, man slet ikke har tænkt sig. De reelle Haandværkere og handlende blive nødsagede til at indlade sig paa den Slags Forretninger; som de grumme nødig ville ind paa; af Hensyn til Konkurrence tvinges de mere og mere ind derpaa. Det er det, der er det væsnelige ved at lovgive paa dette Punkt, paa den ene Side ikke at forhindre de Afdragshandler, der i Virkeligheden have Betydning og ste paa en reel Maade, og paa den anden Side at sætte en Stopper for den Slags Ting, som finde Sted ved Kolportering omkring fra Firmaer, der blot beskæftige sig med den Slags Sager, og hvorom det ærede Medlem brugte det Udtryk, at de søge at tilvende sig lovlig stor Fordel. Det kan finde Sted for Djebliffet. Den Form, hvorunder der sælges nu, er jo ikke alene Afdrags- eller Salgskontrakter, men det er jo hovedsagelig ved Lejekontrakter, og Formerne for disse ere